

هو العليم

بررسی مساله تعدد زوجات و مساله ازدواج
موقت (۱)

سلوک خانواده - قم - جلسه ۹

بیانات

حضرت آیت الله حاج سید محمد محسن حسینی

طهرانی

قدس الله سره

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ

وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَاللَّعْنَةَ عَلَى أَعْدَائِهِمْ

أَجْمَعِينَ

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفاً فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ
عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيُّمُ وَ لَكِنَّا أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ الرُّوم، ۳۰

راه و منشای خودت را بر اساس دین حنیف قرار
بده، دینی که پاک است از هر آلودگی مبرا است و
معراً است، این دین همان فطرت انسان است که
خدای متعال این فطرت را در وجود هر انسانی قرار
داده و پیروی از آن قوانین، قوانین فطرت موجب
می شود که این پیروی بر اساس قوانین فطری است؟
قوانین فطری قوانینی است که قابل تغییر نیست، از
زمانی که حضرت آدم علی نبینا و آله علیهم السلام
خلق شده است این قوانین در وجود او به و دیعه
گذاشته شده بود، همین طور افراد بعد از او و زراری

او تا زمان ما و تا هنگامی که انسان و آدمی از این نسل به وجود می‌آید این مسئله فطرت در وجود او نهفته شده و باید بر این اساس حرکت کرد، من باب مثال قبح دروغ این یک مسئله فطری است در زمان آدم این طور بوده بعدش به همین کیفیت و الان و بعد از این زمان هم به همین وضع خواهد بود، کمک به هم‌نوع این از قوانین فطری است، مساعدت هم‌نوع از قوانین فطری است، انفاق و ایثار از قوانین فطری است، حرکت به سوی کمال از اولین و برجسته‌ترین قوانین فطری است، هر ناقصی می‌خواهد خودش را به کمال برساند و این مسئله در ناموس عالم خلق وجود دارد فقط اختصاص به انسان ندارد.

یک دانه سیب و بذر یک سیب اگر در روی زمین بیافتد شروع می‌کند خودش را به مراتب کمالی برساند و همین‌طور نمی‌ماند در صورتی که شرایط برای او آماده بشود، آب به او داده شود خورشید بر او بتابد، زمین زمینه مساعد باشد این دانه سیب خود را متوقف نمی‌کند، شما بعد از سه روز می‌آیی می‌بینی سبز شد، شما یک گندم را وقتی که یک

مقداری به آن آب بدهید در همین ظرفهای عادی بگذارید آب بدهید بعد از دو یا سه روز می بیند این گندم جوانه می زند، گندم می گوید من به سمت کمال باید حرکت کنم، این قانون قانون فطری است یعنی در نظام تکوین مسئله حرکت به سوی کمال نهفته شده است، تمام وجودات دارند خودشان را به مرتبه کمالی می رسانند، وقتی یک دانه سیب دارد به گیاه تبدیل می شود آن گیاه می آید بالا، رشد می کند تبدیل به یک درخت می شود و آن درخت میوه می دهد، پس این دانه سیب به مرتبه کمال خودش رسید.

همه موجودات در نظام عالم برای رسیدن به مرتبه کمال و همان مرحله کمالی خودشان در تکاپو و در تلاش هستند، انسان هم از این قاعده مستثنی نیست، انسان اگر هیچ عاملی او را متوجه نکند، هیچ سببی و هیچ منبّهی او را متوجه این قضیه نکند این مسئله در درون انسان، این مسئله همین طور در حال کنکاش و در حال جستجو است، که من کیستم و چیستم و برای چه آمده ام و به کجا خواهم رفت؟ این همان مسئله مسئله فطری است، انسانی که خود

را محتاج و ضعیف و ناقص می‌بیند این سوال و پاسخ را همیشه و سوالات را در درون خود مورد تجزیه و تحلیل قرار می‌دهد، چرا خدا یک هم‌چنین حرفی را نمی‌زند، خدا در درون خودش بیاید بگوید من کیستم چیستم به کجا می‌روم؟ چرا؟ چون خدا غنی به ذات است، خدای متعال صمد است، صمد یعنی توپُر، نقطه ضعف در مراتب وجودی پروردگار معنا ندارد، نقطه نقصان معنا ندارد.

خدای متعال استعداد نیست که به فعلیت برسد، نقص نیست که به کمال برسد، ضعف نیست که به قوه برسد، تمام مراتب وجودی پروردگار ناشی از استغناء ذاتی است یعنی ذات پروردگار محتاج به غیر نیست، همین‌طور هم ممکن است اولیاء خدا به این مرتبه برسند منتهی در سایه ...، راجع به امیرالمؤمنین علیه السلام جاهز یک عبارتی دارد، وقتی از او سوال می‌کنند که آیا علی افضل است برای خلافت یا ابابکر و عمر برای خلافت افضل هستند، جاهز از علمای اهل تسنن است ولی در اینجا یک عبارت خوبی دارد می‌گوید **غنائہ عن الغیر و عن الكل واحتیاج الكل**

الیه دلیل علی رجحانه^۱ این که علی از همه بی نیاز است از همه بی نیاز است در این عالم، اگر امیرالمؤمنین علیه السلام الان باشد خب نیاز ما به چیست؟ نیاز ما از نقطه نظر علمی منظور است، دیگر یا از نقطه نظر مسائل معیشتی و اقتصادی، از نقطه نظر علمی ما محتاج هستیم، برای ما مطالعاتمان محتاج به کتب هستیم محتاج به تعلیم و تعلم هستیم، برای مسائل ظاهری و احتیاجات ظاهری محتاج رفتن به پیش متخصص هستیم، برای بنا محتاج رفتن پیش مهندس و بنا هستیم، برای سلامتی محتاج رفتن پیش طبیب هستیم، برای ساختن درب و پنجره محتاج رفتن پیش آهنگر هستیم این طور هست یا نه؟ امیرالمؤمنین علیه السلام محتاج کیست در این دنیا؟ برای مسائل علمی و مسائل فقهی آیا امیرالمؤمنین محتاج کتاب رساله است رساله عملیه است؟ برای مسائل فلسفی امیرالمؤمنین محتاج کتب ملاصدرا و بوعلی است؟ برای مسائل طب و پزشکی محتاج به مطالعه کتابهای عرض می شود که رازی و قانون

^۱ [غنائہ عن الكل و احتیاج الكل الیہ، دلیل علی انه امام الكل.]

بوعلی و طب امروز است؟ هان! تمام دنیا اگر جمع بشوند در یک طرف، امیرالمؤمنین هیچ احتیاجی به آنها ندارد هیچ احتیاجی ندارد و تمام دنیا به او احتیاج دارند، فقیه به او احتیاج دارد، فیلسوف به او احتیاج دارد، طبیب به او احتیاج دارد، مهندس به او احتیاج دارد، مخترع به او احتیاج دارد، مکتشف به او احتیاج دارد، تمام دنیا این دلیل بر چیست؟ این دلیل بر رجحان است دیگر، رجحان یعنی فضیلت یک امر بر امر دیگری بر یک جهتی از جهات، وقتی که امیرالمؤمنین از همه بی نیاز است و همه محتاج او هستند خب دلیل بر این است که او بر همه راجح است.

خدای متعال از همه خلق بی نیاز است و همه خلق در وجود خود و در آثار مترتبه بر وجود محتاج به او است، لذا او صمد است هیچ نقطه نقصی ندارد. فطرت انسان ما را به این مرتبه کمالی می خواند چون ناقص هستیم، اگر ما هم کامل بودیم دیگر تقاضایی نداشتیم ولی این نقصان ما و این ضعف ما اقتضاء می کند که این ضعف را به مرتبه کمال برسانیم این

می‌شود فطرت، این فطرت هم که تفاوت نمی‌کند، فطرت در همه زمانها یکسان است، قوانین فطری در همه زمانها یکی است، قوانین فطری در همه زمانها لازم الاتباع است قوانین فطری.

قبل از این که آنچه را که مربوط به فطرت و آثار او و پیروی از او می‌رسد، یکی از موضوعات فطرت که به نظر می‌رسید با توجه به مطالبی که به سمع حقیر رسیده و برداشت اشتباهی که شده یا مقصر در این برداشت شخص من بودم و مطالبی که مطرح می‌شد، یا این که ... علی کل حال آن‌طور که باید و شاید مسئله بیان نشده و حدود و ثغورش بیان نشده، با اینکه به طور کلی وارد شدن در این مسئله برای من مشکل است، ولی از آنجایی که علی کل حال یک مسئله شرعی است و از نقطه نظر سلوکی و ارتباط سلوکی باید مورد توجه قرار بگیرد، من چاره‌ای ندیدم که امروز این مسئله را مطرح کنم چون خیلی از افراد بخصوص در این یکی دو ماه اخیر، مطالبی شنیدم که من احساس کردم این مسئله باید برای رفقا و دوستان هم از نقطه نظر شرعی و هم از نقطه نظر سلوکی قضیه روشن بشود و آن

مسئله ازدواج مجدد است چه به صورت دائم و یا به صورت منقطع.

در زمان مرحوم آقا رضوان الله علیه، آنچه که ما از ایشان شنیده بودیم و حتی ایشان تصریح کرده بودند نسبت به این مسئله این بود که در مسئله ازدواج منقطع و ازدواج موقت، ایشان یک قدری تأمل می‌کردند و مورد ازدواج موقت را فقط در مواردی می‌دانستند که امکان برای ازدواج دائم نیست و بسیاری از افراد با ایشان در این زمینه حتی صحبت کردند، ولی به نظر می‌رسید که با این که خود بنده هم راجع به این مطلب با ایشان من دو یا سه مرتبه دو مرتبه به طور خیلی مبسوط صحبت کردم و ادله ایشان را راجع به این نظریه خواستم، به نظر می‌رسید ایشان در بیان بعضی از این موارد دچار یک محذور هستند. عرض کردم چون این مسئله طرحش به طور کلی شاید گفته بشود که چندان ضرورتی در این مجلس ندارد ولی بی‌جهت هم نیست و از آنجایی که راجع به این قضیه مخصوصاً در این یک ماه اخیر و دو ماه اخیر خیلی سوالات

مکرری از من شده، چه به صورت نامه یا به صورت شفاهی و من احساس کردم نسبت به این قضیه آنچه را که نظر بنده است خلاف دارد مطرح می‌شود و چاره ای ندیدم که این را به صورت علنی دیگر مطرح کنم، با این که در همین پاسخ‌ها و در همین سوال‌های شفاهی که از حقیر می‌شد بنده نظر خودم را می‌گفتم، ولی به نظر می‌رسد که این جواب‌ها در اختیار عموم هنوز قرار نگرفته، آنچه که ما در شرع داریم دو ازدواج در شرع هست یکی ازدواج دائم است که هر شخص می‌تواند تا ۴ زن به نحو دائم در یک زمان اختیار کند که البته ازدواج دائم دارای شرایطی است، دارای تعهدهایی هست و طبعاً شرایط سخت‌تری نسبت به ازدواج موقت در ازدواج دائم هست که شوهر مکلف است به آن شرایط و تعهدات عمل کند، همین‌طور همسر.

ازدواج دوم ازدواج موقت است که از او به متعه تعبیر آورده می‌شود و این فلسفه ازدواج موقت بسیار فلسفه مهمی است و بسیار فلسفه دقیقی است چون ممکن است که بعضی از افراد نتوانند ازدواج دائم کنند یا اینکه در بعضی از شرایط اصلاً به طور کلی

ازدواج دائم میسر نباشد و با توجه به خصوصیات و مسائل تکوینی و غرائضی که خدا قرار داده در زن و در مرد و نیاز زن و نیاز مرد به یکدیگر از این نقطه نظر، در بسیاری از موارد شرایط ازدواج به نحو ازدواج مجدد غیر ممکن است، خب از یک طرف وجود این غرائض و نیازها و احتیاجات که یک امر طبیعی است، از یک طرف وجود بعضی از کاستیها و کمیها و موانع این هم یک امر طبیعی است، از یک طرف میزان کمیت زن و مرد که الان در همه دنیا این قضیه به یک نقطه بسیار مهمی رسیده و به طور کلی می شود گفت که تعداد زنان نسبت به مردها بیش از دو برابر یا نزدیک سه برابر به طور متوسط هستند و با توجه به استعداد و آمادگی مرد برای این مسئله حتی تا سنین بالا هتفاد سالگی، هشتاد سالگی، نود سالگی و عدم آمادگی زن برای این مسئله در سنین کمتر از این که به آن مرتبه بالا بخواهد برسد، من حیث المجموع این قضیه به عنوان یک مسئله واقعی خودش را نشان می دهد.

در زمان مرحوم آقا رضوان الله علیه بعضی به

ایشان مراجعه می‌کردند برای این مسئله ازدواج مجدد به عنوان ازدواج دائم، ایشان در تمام این موارد می‌گفتند که خودتان می‌دانید، صلاح ببیند که خودتان چه تشخیص می‌دهید، من به یاد ندارم که خود ایشان در موردی امر کرده باشند به شخصی که ازدواج مجدد کند، یعنی بنده در ارتباط با ایشان که بودم این را به یاد ندارم که خود ایشان امر کنند که فلانی شما برو ازدواج مجدد بکنید و اگر کسی یک هم‌چنین ادعایی را بخواهد بکند این ادعا ادعای نابجایی است، چون من در همان سال آخر حیات ایشان یک مرتبه یک قضیه‌ای پیش آمده بود و یکی از دوستان ایشان مبادرت به ازدواج مجدد کرده بود و این مسئله را منتسب به مرحوم آقا کرده بود که ایشان گفتند ما اقدام کنیم و این به این وسیله در خانه‌اش، در اهل بیتش، در عائله‌اش ...

من در بیمارستان یک شب که خدمت ایشان بودم از ایشان سوال کردم که شما امر کردید که ایشان ازدواج مجدد کنند، ایشان گفتند نخیر! گفتم الان این طور مطرح است، گفتند همین که من از بیمارستان مرخص شدم شما بگویید آن شخص و خانواده‌اش

بیایند در مسئله خب مسئله را روبرو کنیم که آیا بنده
گفتم، وقتی که از بیمارستان آمدند من به آن افراد
گفتم که بیایند منزل و آمدند، ایشان رو کردند جلوی
خانم‌شان، اهل بیتشان و بچه‌های ایشان هم بودند،
گفتند که آیا من به شما گفتم ازدواج کنید ازدواج
مجدد، ایشان گفت نخیر شما نگفتید، دیگر ایشان
دنباله نگرفتند گفتند پس من نگفته بودم گفتند که نه!
البته بعد آنها گفته بودند که ایشان در منزل به این نحو
مطرح کرده ولی خواسته بودند که در جلوی دیگران
این مسئله مطرح بشود که از طرف ایشان نبوده، البته
اگر کسی می‌آمد و اظهار آمادگی می‌کرد برای این
ازدواج مجدد ایشان منع نمی‌کردند، می‌گفتند
خودت می‌دانی ما جلوی مسئله شرعی را که
نمی‌توانیم بگیریم، چیزی را که خدا حلال کرده
است که ما نمی‌توانیم بگیریم آقا نکن، این کار را
خودت می‌دانی نگاه به وضع خودت بکن، نگاه به
وضع خانواده‌ات بکن، نگاه به وضع عائلت بکن
خودت می‌دانی و حتی اسم نمی‌برم بعضی از افراد
که در همین ازدواج بعدها دچار مشکلاتی شدند

خیلی مشکلات زیاد و مسائل خیلی پیچیده شد
پخش شد و در همان زمان مرحوم آقا و قضایایی
پیش آمد و ناهنجاریهایی پیش آمد و خیلی قضیه.

در تمام این موارد خود مسئولین و افرادی که در
دور این قضیه بودند به یک نحوی می خواستند
ردپایی از دستور و امر مرحوم آقا نسبت به ازدواج
مجدد پیدا کنند در حالتی که پیدا نشد، چون طرفین
مسئله وقتی که آمدند پیش مرحوم آقا که آقا شما به
ما اجازه می دهید ایشان می گفتند خودتان می دانید،
دوباره آمدند من به یاد دارم این قضیه را، دوباره
آمدند که آیا شما به ما اجازه می دهید برای ما صلاح
است، ایشان گفتند خودتان می دانید، دفعه سوم باز
آمدند که آقا می دانستند که خب چه مسائلی بعد در
جریان است و به آن مشکلات و قضایایی که بعد
متوجه این مسئله می شود ایشان واقف بودند، باز
گفتند خودتان می دانید، علی کل حال و اینها ازدواج
کردند و ازدواج ایشان به مشکل برخورد کرد و بعد
جدا شدند، روش و مرام مرحوم آقا به همین نحو
بود.

در زمان سابق در صدر اسلام و همین طور در

سنوات و سده های بعد از صدر اسلام تا همین قرن
اخیر که این فرهنگ خارج آمد و بعضی از آن
خصوصیات و آثارش را برای ما آورد مسئله ازدواج
و ازدواج متعدد و همین طور مسئله ازدواج موقت،
این یک مسئله ای بود که جزو فرهنگ بود یعنی ما
وقتی که به تاریخ مراجعه می کنیم می بینیم کم افرادی
بودند در زمان ائمه علیهم السلام و همین طور بعد از
آنها که این مسئله ازدواج برای آنها به نحو ازدواج
واحد و ازدواج عرض می شود که متفردی بود، کم
اتفاق می افتادند، اغلب افراد اینها همه ازدواج های
متعددی داشتند حالا یا به صورت دائم یا به صورت
غیر دائم و آنچه را که ما از تاریخ و از ملل و نحل و
علم الاجتماع، مسائل اجتماعی در نظر داریم همه
حکایت از این می کرد که اصلا زن بیوه در زمان سابق
خیلی نادر بود، خیلی نادر بود زنی که فرض کنید که
شوهرش فوت کرده از شوهرش جدا شده و بعد این
همین طوری تنها باقی مانده، نه! افراد بودند اینها
می آمدند اینها را تکفل می کردند یا به نحو دائم مجدد
دائم، حالا نه اینکه حالا حتما فرض کنید که آن عیال

اولشان یا خانواده اولشان هم مطلع بودند، چه بسا این که سالها مطلع نبودند، همین مرحوم الهی قمش‌ای که عرض کنم حضورتان که صاحب فلسفه اینها بود یک وقتی ما مطالعه شدیم ایشان بله این ازدواج به اصطلاح دومی کرده و سالها اصلا عیال اولش از این مسئله خبر ندارد و بعد از گذشت ده سال برحسب یک اتفاقی این ایشان اطلاع پیدا می‌کند که خب بله یک مسئله دومی بوده.

بسیاری از افرادی که ما سراغ داریم خب بودند افرادی، بزرگانی بودند خب محل مراجعه افراد بودند افراد مطمئنی بودند، مورد اعتماد بودند طبعاً آنهایی که خب آبرو داشتند آبرومند بودند، محل اعتماد بودند می‌دیدند اینها افراد مطمئنی هستند می‌گفتند که به عنوان سرپریناه و به عنوان یک فردی که خب مورد اعتماد هست، حالا خب یک زندگی را هم تکفل کند این یک مسئله متداولی بود و ما در زمان ائمه کم سراغ داریم افرادی که اینها ازدواجشان ازدواج واحدی بود، فرزندان ائمه، اصحاب ائمه و اصلا خود ائمه، اینها ازدواجهای متعددی داشتند و به عنوان یک فرهنگ بود، چطور الان فرض کنید که

در ما ازدواج واحد شده فرهنگ، اگر بگویند فلانی ازدواج دوم کرده می گویند ا عجب این چه شده و مسئله را فوراً به مسائل دیگر مسئله را سوق می دهند، در آن زمان مسئله به طور کلی عکس بود، این را که من خدمتتان عرض می کنم برای این که به طور کلی با روند این مسئله تا حدودی آشنا بشوید و خصوصیات این قضیه نیت من این بود که یک قدری بیشتر باز شود تا این که به آن مطلب اصلی که آیا برای سالک این مسئله مضر است یا این که ضرر ندارد و مقصود مرحوم آقا از منعی که می کردند چه بوده، اینها مطالبی است که خب باید یک قدری این قضیه باز شود تا این که خصوصیات این مطلب به چشم بخورد.

در زمان سابق طبعاً جنگ‌هایی اتفاق می افتاد و مرض‌هایی که بود مرگ و میرهایی که بود ناراحتی‌هایی که به وجود می آمد، مردها بیشتر در معرض این گونه حوادث بودند تا زنها، مثلاً فرض کنید که در یک جنگ اتفاق می افتاد اولاً در لشگرکشیها همه مرد بودند زن که نبود، در یک

لشگرکشی پنجاه هزار نفر از بین می‌رفتند، یعنی پنجاه هزار نفر آماده و استعداد برای ازدواج یکدفعه در یک جامعه خالی می‌شد یکدفعه خالی می‌شد، در جنگ بین الملل دوم پنجاه و یک میلیون نفر از بین رفتند التفات می‌کنید پنجاه و یک میلیون نفر، چقدر جمعیت است، بیست و دو میلیون فقط از مردم آلمان از بین رفتند، هفده میلیون از فرانسه از بین رفتند، چقدر میلیون از روسیه از بین رفتند و از این پنجاه و دو میلیون نفر حدود چهل و خورده‌ای مرد بودند، هفت یا هشت یا ده میلیون زن بودند زنها هم بر اثر بمبارانهایی که می‌شد در منازل و الا آنچه که در صحرا و میدان و معرکه بودند همه مرد بودند، یعنی چهل میلیون مرد یک مرتبه از عرصه اجتماع در دنیا کم شد، خوب وقتی که ما تاریخ را مطالعه می‌کنیم می‌بینیم در آن زمان به طور کلی جامعه با فقر مرد مواجه بود، فرض کنید در فرانسه یا آلمان اصلا در محلات در شهرها در منازل اینها، این نیاز نیاز به ازدواج مجدد و لو ازدواج متعه به طور غریزی در همه وجود داشت، خوب این مسئله‌ای است که ما نمی‌توانیم انکار کنیم این واقعیت است دیگر یک

واقعیت است، از آن طرف تحمل زن نسبت به این مسئله خدا بیشتر قرار داده، یعنی زن در تحمل جدایی و عدم چیز از مرد قویتر است و مرد احتیاج بیشتری دارد، این هم از این نقطه نظر مزید بر علت و مزید بر این جهت خب طعنا هست، تا این سده اخیر این مسئله وجود داشت و ما در کتب وقتی که می خوانیم فلان آقا رفت در فلان جا و فرض کنید که در آنجا یک ازدواج موقت کرده بود، فلان آقا فرض کنید که در آنجا رفت فلان تاجر فرض کنید که در شهر وارد شد در همان چند روزی که در آن شهر بوده ازدواج موقت کرده یک امر خیلی عادی بوده، یعنی بسیار امر عادی و سهل، البته این ازدواج های موقت همه از افراد و دوشیزه نبودند خب بالاخره همه جور زن و همه جور مرد متناسب وجود داشته، مثلا بعضی از مسائلی که اصلا ما مطالعه می کنیم اصلا یک قدری حیرت می کنیم فرض کنید که در زمان پیغمبر و همین طور بعد از آن می بینیم افرادی که در سنین ۶۰ سال بودند اینها خواستگاری می کردند از یک دختران ۱۵ ساله، ابی بکر برای

خواستگاری حضرت فاطمه زهرا آمده بود التفات می کنید، عمر آمده بود فرض کنید که، نه اینکه حالا این امر چیز باشد یعنی خب مثلا در آن زمان این رسم بوده، این مسئله که چطور این که خود عائشه دختر ابی بکر وقتی به ازدواج پیغمبر درآمد سنش خیلی کم بود ده دوازده سالش بود و بعد در منزل پیغمبر بزرگ شد، یعنی و در عین حال ابی بکر افتخار می کرد که دخترش زن پیغمبر است، اصلا افتخار می کرد نه اینکه تنها فقط عیب بود، این را خدمتتان عرض می کنم تا این که اصلا با فرهنگ این مسئله ازدواج ازدواج مجدد ما آشنا بشویم که این نحوه که الان در میان مرسوم است و متداول است و به عنوان یک امری که الان، البته الان باز نسبت به سابق نیست یک قدری بهتر شده و در سابق خب یک قضیه اصلا به نحو دیگری بود، اصلا در زمانهای سابق به این نحو بود و حتی اگر شخصی ازدواج مجدد نداشت این را به عنوان یک عیب تلقی می کردند که مثلا فرض کن این شخص عرضه ندارد دو تا خانواده را اداره کند عرضه ندارد یا مثلا نمی خواهد نفعش به یک کسی برسد، نمی خواهد از

اموالش یک خانواده دیگری سرپرست پیدا کند، یک فرض کنید که به عنوان یک عیب تلقی می‌شد این قضیه این مسئله، یا این که مثلاً فرض کنید که در زمان امیرالمؤمنین علیه السلام یک روز حضرت از منزل بیرون آمدند با حضرت امام حسن و امام حسین بودند رسیدند به امرء القیس که یکی از رؤسای قبایل بود در زمان ظاهراً قبل از خلافت بود قبل از خلافت بود یا این که اگر اشتباه نکنم در زمان خلافت، بعد حضرت رو کردند به امرء القیس به عنوان یک امر عادی خیلی عادی، چطور این که ما الان فرض کنید که ما خواستگاری می‌رویم برای ازدواج، حضرت هم رو کردند به او و گفتند چند تا دختر داری گفت من سه تا دختر دارم، حضرت فرمودند یکی را به عقد من و یکی را به عقد حسن و یکی را به عقد حسین دریاور، همان جا درآورد یکی را به امیرالمؤمنین یکی به امام حسن که این رباب دختر امرء القیس زوجه امام حسین علیه السلام مادر حضرت علی اصغر همین بود و بسیار زن بزرگواری بود خیلی و آن کسی بود که در بعضی از

تواریخ از کربلا نرفت به مدینه و بالای سر قبر امام حسین بود تا این که از دنیا رفت، یعنی یک سالی در آنجا بود البته آن افراد و قبایل برای او یک سرپناهی و اتاقی برای او درست کرده بودند نمی‌رفت، حتی در آن اتاق هم نمی‌رفت یعنی این قدر این زن باوفا و وفاداری بود که حضرت سیدالشهدا هم این را خیلی دوست داشتند و شعری هم منسوب به سیدالشهدا است که انی لاحبّ دارا حلت فیه السکینه و الرباب که من خانه ای که را دوست دارم که در آن خانه سکینه دخترم و رباب به اصطلاح او باشد این همین جور، التفات کردید یا مثلاً فرض کنید که که امیرالمؤمنین به برادرشان عقیل می‌گوید برای من یک زنی را بیاور از قبیله سقیف که در آن قبیله، که از آن فراموش کردم اسم آن را که برای من فرزندان بیاورد که در روز عاشورا فرزندم حسین را یاری کنند که او رفت و همین ام‌البین که مادر حضرت ابالفضل و سه فرزند دیگرش عون و اینها بود که برای حضرت آوردند التفات می‌کنید، یعنی اصلاً مسئله ازدواج ازدواج دائم و متعدد در آن موقع مثل آب خوردن بود، یعنی مسئله‌ای یک فرهنگ بود یعنی

یک مسئله عادی بود خیلی به نحو عادی با این مسئله برخورد می‌کنند و افرادی که هم که خوب طبعاً می‌آمدند هم زن این شخص می‌شدند، می‌دانستند با چه شرایطی رو به رو می‌شوند و آن شخص هم می‌دانست که با چه شرایطی با اینها روبرو شود و طبعاً مسئله عدالت هم وجود داشت و اینها.

بعد از هجوم فرهنگ غرب در همین سده اخیر مسئله عوض شد و این قضیه ازدواج تنها در میان ما ایرانیها، البته در کشورهای دیگر مثل کشورهای عربی در بعضی از آنها هنوز این مسئله به نحو عادی وجود دارد، مثلاً در عربستان این مسئله هست در کشورهای خلیج هست، در بعضی از کشورها خوب نیست یعنی این قضیه ازدواج تنها، حالا بدون ازدواج همه کارها را می‌کنند اما اسم ازدواج که می‌آید که انگار بزرگترین گناه الان دارد انجام می‌شود و این مسئله آمد در میان ما ایرانیان و به عنوان یک فرهنگ، به عنوان یک فرهنگ قرار گرفت که از ازدواج دوم خیلی به بدی یاد می‌کنند، مثلاً آن شخص نسبت به این قضیه نسبت به این مسئله یک احساس خجالتی

احساس کمی، حالا مثلا این بله از آن قوانین مردی و مردانگی به دور، از قوانین انسانیت به دور، یک هم‌چنین حالتی این قضیه به خود گرفته در حالتی که این مسئله مسئله‌ای است که در شرع نیست، آنچه را که در زمان سابق بوده همان هم در این زمان هست، آن دینی که در زمان سابق بود آن دین هم در این زمان هست تفاوتی نکرده، آن قانونی را که خداوند در زمان سابق قرار داده همان قانون هم الان وجود دارد هیچ تفاوتی نکرده اصلا مسئله فرق نمی‌کند، آن خدایی که برای زمان سابق بود همان خدا هم برای الان هست، آیا خدا فرق کرده قوانین خدا عوض شده نه! قوانین خدا همان است، پس بنابراین آنچه را که ما در شرع داریم، در شرع و در روایات در آیه قرآن حتی به این مسئله تصریح دارد، **فَانْكحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَ ثُلَاثَ وَ رُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً النِّسَاءِ، ۳**

نکاح کنید آن زنانی که برای شما محیا هستند و آمادگی دارند و پاک هستند دو تا سه تا چهار تا به عنوان دائم، اما در جنب آیه دارد **فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً** این زنهایی را که می‌گیرید متعدد، باید رعایت

عدالت در میان آنها بکنید اگر نمی‌توانید عدالت را رعایت کنید یکی بگیرید، این به این معنا است که مسئله ازدواج متعدد یک مسئله شهوانی نیست، یک مسئله انسانی است یک مسئله فطری است، یک مسئله انسانی است، عدالت باید در میان آنها انجام بشود، رعایت عدالت باید در میان آنها بشود و این بر اساس ضرورت است.

من در حدود چهار سال پیش بود که لبنان رفتم برای دیدن دوستان، در آنجا در یک جلسه‌ای بود و خب بسیاری از دوستان و افراد بسیار فهمیده مخدرات همه خانم بودند در آن جلسه، گاه‌گاهی ما جلسه داشتیم صحبتی داشتیم سوالاتی مطرح می‌شد، یک روز که عده زیادی بودند در آنجا در منزل همین عرض می‌شود که خانم حاج ام محمد حفظه الله که بسیار زن متقیه و بسیار زن موفق و می‌توانم بگویم از نوادر زنهایی است که من تا به حال دیدم، بسیار زن نورانی بسیار متقی، بسیار موفق بسیار عالمه و دانشمند و موجب اعتلا و موجب استیناس طائفه و عده زیادی از بی‌حجابها به دست ایشان با حجاب

شدند و جلساتی دارند و واقعا من از صمیم قلب دوام عمر و طول بقای ایشان را خواستارم از خداوند، زیرا که می‌بینیم فقدان ایشان خلاصه سلمه‌ای جبران ناپذیر بر عائله و اینها وارد می‌کند، بسیار زن مؤمنه و متقیه و آثار نورانیت و صلاح از چهره ایشان کاملا پیدا است، در منزل ایشان جلسه‌ای بود که مخدرات خانمها آمده بود، یک روز راجع به این مسئله صحبت کردند که ازدواج موقت و اینها چیست؟ من در آنجا مسئله را از دیدگاه سلوکی اصلا بحث نکردم، از دیدگاه اسلامی بحث نکردم، فقط از دیدگاه یک انسان، اولین چیزی که من در آنجا گفتم گفتم من اصلا مسلمان نیستم به عنوان یک انسان فقط به این مسئله نگاه می‌کنم، به عنوان یک انسان نه به عنوان یک مسلمان، نه به عنوان یک شیعه نه به عنوان یک سالک که آن دیگر بماند، این مجلس فقط به عنوان یک انسان، یک انسانی که اصلا دین ندارد ولی عقل دارد و فطرت دارد و این قوانین فطری در وجود او است، به عنوان یک انسان مسئله را من بررسی می‌کنم، بعد شروع کردم راجع به غرب صحبت کردن، آمار دادن وضعیت و اختلاف و

مسائلی که خود لبنان وجود دارد آن اشکالات که در خود آنجا هست، گفتم چرا راه دور برویم همین جا در همین ایران خودمان، در همین ایران خودمان چقدر در این جنگ از همین جوانهای خودمان کشته شدند از بین رفتند شهید شدند، چقدر الان، اداره آمار چند سال پیش یک شخصی از دوستان رفته بود به اصطلاح برای من آمار گرفته بود تعداد زنهایی که قابلیت ازدواج را دارند، قابلیت ازدواج، ولی ازدواج نکردند دو برابر و نیم تعداد مردهایی است که در ایران قابلیت ازدواج دارند، التفات کردید این دیگر آمار است یعنی این دیگر مسئله شوخی نیست، خوب حالا تکلیف چیست؟ تکلیف چیست؟ ما به عنوان یک انسان نه به عنوان یک مسلمان به عنوان انسان با این پدیده چطور برخورد کنیم، یا بگوییم اصلا ولش کن ما هستیم و زندگی خودمان و هر چه بر سر بقیه آمد آمد عیب ندارد خوب این خیال می‌کنم از انسانیت یک قدری دور باشد، من در آنجا این را مطرح کردم آیا موت و حیات به دست ما است موت و حیات، آیا مرگ و میر به دست ما است آیا حوادثی که اتفاق

می‌افتد به دست ما است یا به دست ما نیست، گفتم
یک زن جوانی که این در سنین جوانی به واسطه یک
حادثه‌ای شوهرش را از دست می‌دهد، اتفاقاً در آن
مجلس هم چند نفری بودند در همان مجلسی که ما
صحبت می‌کردیم، شوهرش را از دست می‌دهد و
این شوهرش را دوست داشته، به هم علاقه داشتند
عشق می‌ورزیدند زندگی آنها زندگی خوبی بوده،
این زندگی را به واسطه یک امر و تقدیر الهی، نه به
واسطه سوء اختیار خودش این را از دست می‌دهد،
این چه گناهی کرده که باید تا آخر همین‌طور تنها
بماند، این چه گناهی کرده خب این یک مسئله‌ای
است و اگر ما خودمان را جای او بگذاریم و او را به
جای خود بگذاریم آن وقت چه قضاوت می‌کنیم، آن
وقت کار مشکل می‌شود هان! یک شخصی به عنوان
یک انسان یک انسان یک یهودی به عنوان اصلاً یک
کمونیست ولی عقل دارد، کمونیستی که عقل دارد،
کمونیستی که دلسوز است کمونیستی که ممنوع
خودش را می‌خواهد، کمونیستی که اهل انفاق است
اهل ایثار است و سایر خصوصیات انسانی را
می‌خواهد در وجود خودش بیاورد، با این پدیده

چطور برخورد می‌کند، می‌گوید و لش کن مرد که
مرد من و زندگی خودم را داشته باشم و آن زن نسبت
به مرد یک هم‌چنین حالی را داشته باشد، بگذار همان
جا تنها باشد به جهنم درست شد.

خب آیا فکر این را نمی‌کنی که یک روز همین
قضیه به سر خودت بیاید، خب یک وقت ممکن
است بگوییم تقدیر است و باید صبر کرد باید صبر
کرد خب این صبر به چه معنایی است، یعنی یک نفر
باید چهل سال در انتظار و در حسرت یک سرپناهی
باشد که بتواند او را تکفل کند و این را از او منع کند
آیا این انسانیت است، من گمان نمی‌کنم اصلاً این
انسانیت باشد خب در حالی که انسان می‌تواند او را
تکفل کند محبت کند احساس اطمینان کند، بدون
این که به زندگی او لطمه بخورد هان! انسان می‌تواند
این کار را انجام بدهد.

یکی از افرادی که در آنجا بود ایشان از من سوال
کرد، شما چرا خودتان نسبت به این قضیه اقدام
نکردید، من همه موارد را و خصوصیات را عرض
می‌کنم آن چه را که من به ایشان در آن موقع گفتم و

خب وضعیت فعلی من هم همین است و تفاوتی
نکرده، او این است که هر شخصی یک سعه‌ای دارد
و یک ظرفیتی دارد و یک نفسی دارد، من نمی‌توانم
آهن باشم یا چدن باشم یا دیوار و نسبت به مسائل و
نسبت به جریاناتی که می‌گذرد بی تفاوت باشم، من
در وجود خودم احساسی که دارم این است که اگر
احساس کنم یک فردی به من تعلق دارد فکرم
نمی‌تواند از این قضیه فارغ باشد راحت باشد، خب
نمی‌توانم بی تفاوت باشم گرچه هم او را نبینم آن
وقت این مقدار اشتغالی که برای من ایجاد می‌کند
روی کاری را که بر عهده من گذاشته شده و تکلیفی
که بر عهده من گذاشته شده اثر می‌گذارد، یعنی
فرض کنید که من به صراحت می‌گویم من فرض
کنید که الان در یک هم‌چنین موقعیتی نبودم، اهل
بحث و تحقیق و مطالعه و اینها نبودم، این درس و
این مسائل نبود این مسائلی که الان خب به نحو
تکلیف ما داریم انجام می‌دهیم نبود، اگر این چیزها
نبود از نظر شرعی خود من هم شاید یک هم‌چنین
تکلیفی متوجه من می‌شد ولی با توجه به این
خصوصیاتی که من دارم، با توجه به این مطالعات، با

توجه به این اشتغالات، با توجه به این نحوه با توجه به این مسائلی که در دور و حول و حوش ما می گذرد و ذهن من باید در مسائل مختلفی باید جولان کند و خوب طبعا خود دوستان نسبت به اشتغالات و اگر بخواهد یک هم چنین مسئله ای ضمیمه بشود طبعا فکر مرا مشغول می کند، این اشتغال فکری با این مبنا منافات پیدا می کند، لذا محضور من این است.

البته ممکن است افراد دیگر هم یک هم چنین محدودی داشته باشند آنها هم همین طور، در زمان مرحوم آقا رضوان الله علیه راجع به این مسئله از ایشان سوال می شد، یک روز ایشان فرمودند که ازدواجی که در اسلام هست این ازدواج ازدواج دائم است یعنی اصل اولی در ازدواج دائم است، منتهی برای کسانی که ضرورت اقتضا کند و نتوانند آن ازدواج دائم را بکنند خوب ازدواج موقت در اینجا به جای ازدواج دائم قرار می گیرد، اما اصل ازدواج بر ازدواج دائم است و از آن طرف این مطلب را هم ایشان می فرمودند و من این مطلب را الان می گویم که مسئله ازدواج برای سالک و برای غیر سالک

تفاوت دارد، از اینجا دیگر مسئله دقیق می‌شود و نتیجه گیری در اینجا پیدا می‌شود، برای غیر سالک مسئله ازدواج ممکن است یک مسئله عادی باشد، خوب افراد عادی اینها می‌آیند ازدواج می‌کنند چه دائم چه متعدد، یا به طور منقطع خوب این مسئله به نحو عادی است و طبعاً هر کسی هم ازدواج می‌کند یک انگیزه‌هایی دارد، ممکن است خیلی از این انگیزه‌ها حتی انگیزه‌های الهی هم نباشد، بالاخره انسان است حالا می‌خواهد احساس می‌کند که می‌تواند فرض کنید که در صورت تعدد هم می‌تواند زندگی کند و یا چرا فرض کنید که اکتفا بخواهد بکند، حالا که شرع راه را باز گذاشته و این چرا بخواهد فرض کنید که...، حتی در مورد زن هم همین‌طور، حتی خود زن هم بخواهد از نعمتی محروم کند، طبعاً ازدواج‌هایی که انجام می‌شود این ازدواج‌ها که صد در صد که قصد الهی در آن نیست که فقط برای رضای خدا [باشد]، نه ممکن است فرض کنید که برای خواسته‌های نفسانی هم خوب باشد، این بالاخره اصل قضیه ازدواج یک مسئله‌ای است که در آن این جهت هم خوابیده، حالا ما کی را

پیدا می کنیم که بیاید در اینجا و صد در صد، صد در صد قصدش از این مسئله الهی باشد و خدمتی باشد و کمکی بخواهد باشد، شاید کم نمی گوئیم نیست ولی کم افرادی این طور باشند و خب این اشکالی ندارد و خداوند قرار داده و شرع هم اجازه داده، خب ما نمی توانیم منع کنیم این مطلب را، منتهی مطلبی که هست راجع به سالک است.

نظر مرحوم آقا بر این بوده است که اگر سالک بخواهد ازدواج مجدد و منقطع را بر اساس مسائل غریزی و شهوانی قرار بدهد این نسبت به مسائل سلوکی او لطمه وارد می کند، یعنی با مسئله ازدواج به عنوان یک مسئله غریزی انسان نگاه کند، به قول مرحوم آقا وقتی که یک نفر رفته بود پیش ایشان و خلاصه در این زمینه هم ایشان بی توفیق نبوده، خلاصه از ایشان وقتی سوال می کند ایشان می گویند که زن که مانند سیب نمی ماند که یک گاز بزنی شما بیاندازی دور، این که این طور نیست، باید زن را اگر شما می خواهی ازدواج کنی بگیری و نگه داری و تکفل کنی و در تحت حضانت خودت در بیاوری

این که بگیری و فرض کنی که رها کنی این مسئله صحیح نیست این درست نیست.

بنابراین بنابر مسلک ایشان و مکتب ایشان، برای سالک چنان چه این قضیه فقط به عنوان یک مسئله شهوانی و فقط به عنوان یک مسئله نفسانی باشد برای سلوک او ضرر دارد، چون این قضیه موجب می شود که افکار از آن مرتبه تنازل پیدا کند و به مراتب نازله افت پیدا کند و بیاید پایین و مقصود از زندگی و مقصود از ازدواج که برقراری محبت و انس و الفت است که بر آن اساس انسان می تواند مدارج را راحت تر طی کند آسانتر بخواهد حرکت بکند، طبعا به مسائل غریزی و همین مسائل حیوانی این تنازل پیدا می کند و او را از ارتقاء باز می دارند، روی این جهت قطعا ما می توانیم بگوییم چنان چه ازدواج مجدد به عنوان دائم یا به عنوان منقطع بر اساس مسائل غریزی باشد و بر اساس مسائل شهوانی باشد و صرفا برای خوش گذرانی باشد و تفرج باشد و تنوع این مسئله با سلوک منافات دارد. اما اگر ازدواج به واسطه مسائل عقلایی باشد و منطقی باشد یعنی شخصی واقعا استعداد دارد

آمادگی دارد، فرض کنید که بنده نمی توانم من باب
مثال حالا من نوعی نمی توانم، نفسم فکرم، ذهنم
کشش برای تکفل دو تا را ندارد، حال چه کار کنم
خدا قرار داده است و بیش از یکی ذهن من را
می گیرد فکر من را می گیرد فکرم را مشغول می کند
و طبعا این موجب می شود که روی کارم تحقیق و
مطالعه ام، اینها اثر منفی بگذارد، اثر سوء بگذارد،
خب این طبعا مبرء به اصطلاح و دلیل برای عدمش
وجود دارد، همان طور که خود مرحوم آقا رضوان
الله علیه، شخص بنده را از ازدواج مجدد منع کرده
بودند و فرمودند فلانی یک دفعه می گفتند می خندیدم
می گفتند یکی هم برای تو زیاد است اگر می خواهید
آن موقع حرفها ... بله و من این را در خودم احساس
می کنم و این یک مسئله ای است که به من مربوط
است و ممکن است افراد دیگری این طور نباشند،
بنده که نمی توانم این حکمی که مربوط به من است
یا حال من است، من بیایم این را به دیگران سرایت
بدهم و تسری بدهم، بگویم شما مثل بنده باشید نه!
من یک هم چنین مطلبی را نمی توانم بگویم.

آنچه که هست این است که چنانچه ازدواج برای مسائل غریزی باشد این مسئله برای مسائل سلوکی ضرر دارد التفات کردید، اما اگر نه مسئله غریزی نباشد، مسئله عقلایی باشد به عنوان کمک باشد، به عنوان دستگیری باشد به عنوان مساعدت باشد، واقعا قصد قصد الهی نباشد و مفسده‌ای هم مترتب نشود التفات می‌کنید، بر این ازدواج مجدد، یک وقت انسان می‌خواهد به یک کسی کمک کند بدتر می‌شود، یعنی بدتر از آب در می‌آید، یعنی می‌خواهد گاهی اوقات برای انسان اتفاق می‌افتد انسان می‌خواهد قصد خیر دارد قصد خیر، بعد یکدفعه توقعاتی در طرف پیدا می‌شود، که ما اصلا توبه کردیم فرض کنید نه! اگر ازدواج به عنوان کمک باشد و قصد خدایی در آن باشد و مساعدت باشد در آن، در این صورت این منافاتی با مسئله سلوک ندارد، این را من برای این جهت خدمت‌تان عرض کردم که الان شایع شده است بنده با ازدواج مجدد مخالفت کردم و از افراد عدیده‌ای نسبت به این قضیه این مسئله شنیده شده، در حالتی که آنچه را که من مخالفت کردم ازدواج بر اساس مسائل شهوانی

است، بر اساس مسائل غریزی است، بر اساس تنوع و اینها است که وقتی انسان بیافتد در این مسائل از آن مرتبه انسانیت پایین می‌آید و در همین عوالم منحط و مادون، که خب شأن یک انسان نیست که زندگی خودش را در این گونه مطالب قرار بدهد در آن جا قرار می‌گردد، طبعاً ذهن از توجه به مبدأ و توجه به بالا باز می‌ماند و این مسئله درست است، اما اگر نه! یک شخصی می‌تواند قدرت دارد، می‌تواند تکفل کند و هیچ مشکلی هم برای او نیست بنده نمی‌توانم او را منع کنم از این که به این مسئله بخواهد پردازد، این قضیه مربوط به این مسئله بود.

البته ممکن است مطالب راجع به این مطلب خیال می‌کنم که فقط به همین مقدار صحبت کفایت کرده باشد حالا اگر رفقا و دوستان در این مسئله سوالاتی دارند خب سوالاتان را مطرح کنند که من حیث المجموع اگر اشکالی و شبهه‌ای در ذهن هست که خب پاسخ داده شود.

تلمیذ: ببخشید که حالا اگر که مرد قدرت و استعداد این کار را داشته باشد، اما زن جنبه او را

نداشته باشد زن اول نمی‌تواند همین که می‌گویید
ذهنش مشغول می‌شود ... که نمی‌توانم ازدواجی
داشته باشم زن .. نداشته باشد آن کشش را و فکرش
مشغول بشود و ذهنش مشغول بشود آن موقع چه؟
استاد: عرض کردم خدمت‌تان این را چون به نظر
می‌رسد تنها مشکل در این مسئله همین است یا
مشکل مهم در این قضیه همین است، خب بعضی از
افراد هستند این مسئله را تحمل می‌کنند و بعضی
می‌توانند فرض کنید که به یک نحوی که خب مسئله
مختفی باشد و از دیدگان او مثلا دور باشد رضایت
بدهند به این کیفیت انجام بشود، اگر به هر دلیل اصلا
زن قدرت نداشته باشد خب بعضی زنها هستند واقعا
قدرت ندارند، یعنی ممکن است در ارتباط با این
قضیه دچار مشکل روحی بشوند آن هم داخل
می‌شود در آن مطالبی که خب منع نسبت به آن
هست، انسان می‌خواهد یک کار ثواب بدهد عیال
خودش این جا چیز می‌شود یعنی خلاصه دچار
مشکل می‌شود، نه! در آن موارد هم باید انسان
رعایت این جهات را باید داشته باشد، آن را که من
عرض کردم این بود اگر شخصی بتواند، بتواند به

نحوی این مطلب را انجام بدهد که مشکلی به وجود نیاید از نقطه نظر سلوکی آیا منع دارد یا ندارد این منظور من است، اما از نقطه نظر اجتماعی، از نقطه نظر مسائل خانوادگی، از نقطه نظر ارتباطات و اصلاً علاقه بین خودش و بین زنش از نقطه نظر دچار مشکل شود من در آنجا بحث نمی‌کنم، در آنجا خودش می‌داند، حالا یک کسی فرض کنید که می‌خواهد یک کار خلافی انجام بدهد خوب به بنده چه ارتباطی دارد، یا این که می‌گوید من قدرت این را دارم که من باب مثال فرض کنید که ازدواج مجدد کنم بدون این که فرض کنید که عیال اولم مطلع باشد ارتباطی با بنده ندارد، یعنی در این قضیه مسئله مسئله شخصی است.

آن چه که مدّ نظر من هست و از بنده سوال شده در ارتباط با مسئله سلوکی است، در ارتباط با مسئله سلوکی مشکل ندارد، در صورتی که ازدواج برای تفریح و برای تنوع و برای هوسرانی نباشد، اگر ازدواج برای هوسرانی باشد و برای وارد شدن در همین مسائل و اینها بخواهد باشد آن از نقطه نظر

سلوکی ضرر دارد، ولی اگر چنانچه ازدواج عقلایی باشد از نقطه نظر سلوکی ضرر ندارد اما از نقطه نظر ارتباطات، ارتباط با زن و سایر مسائل آن دیگر اختیار با خودش هست و من نمی‌توانم در اینجا تکلیف کنم که، چون من که در این زندگی نیستم که حالا تشخیص بدهم که آیا این زن می‌تواند تحمل کند قدرت تحمل را دارد یا ندارد، یا این که آن شخص ادعا می‌کند که من می‌توانم جمع بین دو مطلب را بکنم آن دیگر به اختیار خود او بستگی دارد، آن چه را که مربوط به شخص بنده می‌شود او این است که فقط از نقطه نظر سلوکی مسئله را عرض کرده باشد، آن ازدواج‌هایی که فقط بر اساس شهوترانی است و بر اساس کیف است و هوسرانی هست و بر اساس تنوع است، اینها با سلوک منافات دارد ولی اگر بر این اساس نباشد با سلوک منافات ندارد حالا سایر موارد را خود افراد در نظر بگیرند.

تلمیذ: ببخشید یک سوال دیگر داشتم خدمتتان

که حالا اگر مردی ازدواج مجدد کند و زنش هر روحیه‌ای که داشته باشد یا سعه دارد یا ندارد، ولی اگر زنی که در این واقع قرار گرفته چه جور باید

عکس العمل در برابر این مرد داشته باشد؟

استاد: البته این مسئله خب خیلی مسئله به جایی است و بسیار سوال به اصطلاح پسندیده ای است و این به بخش دیگر از صحبت ما می انجامد که نیاز به پاسخ مفصل دارد و اتفاقا نظایرش در زمان خود مرحوم آقا هم اتفاق افتاد و این باید خلاصه با توکل به خدا، با توجه و با هضم کردن واقعیات در وجود خودش این مطلب را آسان کند، ببینید گرفتاریهایی که برای انسان اتفاق می افتد در این دنیا، این گرفتاریها فقط اختصاص به این مسئله که ندارد بسیاری از مسائل هست که در این دنیا برای انسان ممکن است اتفاق بیافتد، خدای نکرده ممکن است برای شخصی فوت فرزند اتفاق بیافتد، ممکن است برای شخصی فوت شوهر اتفاق بیافتد، ممکن است برای شخصی فرض کنید که از دست دادن اموال و از دست دادن بعضی از مسائل و اینها اتفاق بیافتد، چطور در آن مورد ما مبانی داریم و راههایی داریم برای این که این مصیبت و این بلیه و این الم از آن شدت آن کاسته شود و انسان با توجه به پروردگار و

استمداد از او و این که همه امور را از خدا می بیند و همه مسائل را نسبت به او می دهد و این که خداوند برای او در قبال این مصیبت همان طور که **إِنَّمَا يَوْفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ** الزمر، ۱۰ خداوند به صابرين اجر و پاداش عنایت می کند نسبت به این قضیه به یک نحوی کنار می آید، ما این مسئله را دیدیم که چطور فرض کنید که یک مصیبتی برای فردی اتفاق می افتد و بعد با یک صحبت با یک نصیحت می بینیم اصلا به طور کلی وضعیت و حال این مصیبت زده تغییر پیدا می کند و این را به آرامی حل می کند،

ر این مسئله هم همین طور است از این قاعده ...، اگر انسان توجه به پروردگار کند و این مسئله را به عنوان یک مسئله عقلایی مطرح کند و این که خب بالاخره نسبت به این قضیه گذشتی کرده، حالا شوهرش که حالا بر خلاف شرع که عمل نکرده، شرعی است ولی خب حالا یک خورده مشکل است این شخص بخواهد تحمل کند و مسئله را به خدا واگذار کند و از او استمداد کند برای این مطلب و این که در نظر بگیرد که اگر این مطلب نبود شاید

مطلب دیگری برای او اتفاق می افتد بسیار دردناک تر از این، چون همان طور که عرض کردم عالم تقدیر که دست ما نیست، چون یک دفعه ممکن است اتفاقی بدتر از این و یک قضیه اتفاق بیافتد و خیلی جانسورتر و مسئله مهم تر و جانسوزتر، با توجه به اینها ممکن است مسئله را برای خودش هضم کند یا اگر نگوئیم که صد در صد هضم شود از آن شدت مطلب کم کند، با توجه به این که بالاخره این زمان سپری خواهد شد و عمده مطلب ما که اصلا قابل قیاس نیست در آن طرف این زندگانی عرض می شود که قرار می گیرد.

در بسیاری از موارد البته من در ضمن صحبت این مطلب را هم که مخدره مکرمه در این جا فرمودند، حالا من این را به عنوان یک مسئله مطرح می کنم، ایشان در این جا می فرمایند که به طور عادی مرد بر ازدواج دوم اقدام نمی کند به طور عادی مگر این که این به واسطه غریزه باشد و آن مسائل غریزی این مسئله را به وجود بیاورد برای این مسئله و طبعا این مسئله بر روی علاقه و ارتباط بین زن و شوهر

اثر می‌گذارد، حالا سوال در این است که آیا زن می‌تواند مرد را نسبت به این مسئله منع کند و جلوی این قضیه مطلب را بگیرد؟

استاد: ببینید مطلب دو صورت دارد همان طوری که در بین عرائض بنده نسبت به این قضیه عرض کردم خصوصیتی که خدا در بین افراد قرار داده این خصوصیات یکسان نیست، همان طوری که از نقطه نظر ظاهر افراد دارای خصوصیات مختلف هستند از نقطه نظر غرائض هم مختلف هستند، چه بسا افرادی که نسبت به این مسئله شدت و حرارت زیادی دارند مرد خیلی اتفاق می‌افتد که نسبت به این مسائل از حرارت و شدت بالایی است و زن او اصلاً به این مسئله رغبت ندارد خب این مشکل چطور باید حل شود و یا به عکس ممکن است زن نسبت به این غریزه در شدتی باشد و مرد این مطلب را نداشته باشد، منتهی در اینجا منعی که هست اینست که زن نمی‌تواند ازدواج مجدد کند، به جهت این که خب به طور کلی همه نظام عالم از بین می‌رود و اختلاف می‌آید و اینها می‌شود و می‌شود گفت به طور کلی مسئله نسب و اینها به طور کلی دستخوش این فساد

قرار می‌گیرد، ولی از نقطه نظر مرد راه باز است یا این که یک مسائلی هست، یک مشکلاتی هست که به واسطه آن مشکلات زندگی زندگی سردی است، یعنی زن نمی‌تواند مرد را آن طور که باید و شاید نسبت به این مسئله اشباع کند و این یک مسئله مهمی است که الان بسیاری از ناراحتیها و اختلافات خانوادگی بر این اساس دور می‌زند، البته تاجایی که ممکن است انسان می‌تواند به وسیله طرق رفع این معزله را بکند عرض می‌شود که راههایی هست مسائلی هست حالا یک مقداری از غرایز کم کند.

مرحوم آقا در زمان حیات خودشان دستوراتی داشتند به سلاک که خوردن گوشت را کم کنند غذاهایی که این غذاها غذاهای حار است و موجب ازدیاد غریزه جنسی است اینها را کم کنند نخورند، همین‌طور روزه گرفتن هفته‌ای یک یا دو روز در هفته این موجب تقلیل این مسئله خواهد شد، پرداختن به مسائل عبادات و دوری جستن از مسائل دنیوی و وارد شدن در اینها نسبت به این مسئله خیلی مؤثر است، دور شدن از مشاهده و دیدن فیلم‌ها و

عکس‌ها و تصویرها و تخیلات در این مسئله خیلی اثر مهمی دارد، چون در خیلی از اوقات انسان به اثر اینها یک نوع تخیل مصنوعی و مجازی برای خودش ایجاد می‌کند، از این نقطه نظر می‌شود مطلب را به یک نحوی درمان کرد، اما اگر نه! این مسئله غریزی به نحوی باشد که به هیچ وجه زن نتواند، زن نتواند این مسئله را در شوهر اشباع کند آنوقت ممکن است این مسئله به صورت یک بیماری ممکن در مرد در بوجود بیاید و آن وقت مسئله فرق می‌کند قضیه

تلمیذ: می‌بخشید حضرت زهرا وقتی که حضرت امیر در زمانی که زنده بودند حضرت علی زن دیگری نگرفتند درست است

استاد: البته زن دائم نگرفتند ولی کنیز چرا! حضرت کنیز گرفتند و در بعضی از موارد اتفاق افتاده لذا بنده عرض کردم در همان موقع این قضیه مسئله متداولی بوده، آن موقع که امیرالمؤمنین علیه السلام زن دیگر نگرفتند حال اصلاً نه اینکه به خاطر حضرت زهرا بوده نه! این که حضرت می‌خواستند و نگرفتند می‌توانم عرض کنم که اصلاً به طور کلی امیرالمؤمنین در زمان حضرت زهرا از نظر روحی در

یک وضعیتی بود که حتی اگر زن را می آوردند جلوی او هم نمی خواست، یعنی حالت امیرالمؤمنین حالت نفسی امیرالمؤمنین در آن زمان در یک وضعیتی بود که با زمان امامت تفاوت داشت و اصلاً شاید بخواهم این طور بگویم که حضرت زهرا برای امیرالمؤمنین زیاد بود، یعنی مسئله این طور نبود که مسئله غریزی بود و آن نحوه ارتباط بین امیرالمؤمنین و حضرت زهرا اصلاً دیگر جایی را باقی نمی گذاشت که حتی امیرالمؤمنین فکرش را هم بکند ولو فکر صحیح.

اما خود پیغمبر هم این طور نبودند، خود پیغمبر تا زمان بعثت زن دیگری نگرفتند همان حضرت خدیجه، یعنی آن ارتباط بین پیغمبر و حضرت خدیجه نه به خاطر احترام حضرت خدیجه در نگرفتن چه بسا شاید حضرت خدیجه هم خودش پیشنهاد می کرد که چرا نمی روی زن بگیری چرا چیز، ولی پیغمبر از نقطه نظر شاید این طور من تعبیر بیاورم اشتغال فکری و اشتغال روحی و اینها همان حضرت خدیجه شاید او را پر می کرد و دیگر با این نحوه بعثت این مسئله دچار شاید چیز می شد نقصان

می شد و از آن طرف شاید آن موقع هم نبود، از کجا
شاید آن موقع اصلا پیش نیامده بود، بالاخره حالا
پیغمبر برود در خانه‌ها در بزند که کیست که بیاید زن
دوم و سوم نه! و در آیه قرآن داریم که این آیه در
مدینه نازل شد اگر زنی بیاید و خود را به پیغمبر
عرضه بدارد، خب در آن موقع زنها می آمدند و تقاضا
می کردند که خب بالاخره با پیغمبر باشند حالا آن به
خاطر ایمان شان، طبعاً جهت ایمان بیشتر مورد نظر
بود که آن پیغمبری که در ۲۵ سالگی زن ۴۰ ساله را
بگیرد خب این زنی را که برای شهوت نمی آید بگیرد
التفات کردید، اصلاً خب مسئله او این نبوده و ممکن
است برای انسان در این مراحل سلوکی یک هم چنین
مبادی پیش بیاید که آن حال را درک کند، ادراک کند
که چطور در بعضی از اوقات انسان اصلاً نمی تواند
به این مسئله رغبت نشان بدهد، اصلاً نفس او
نمی کشد نفس او نمی کشد، انگار اصلاً از این مرتبه
بیرون آمده و این برای انسان پیدا می شود یک
هم چنین مطالبی، لعل این که رسول خدا در آن زمان
به این نحو بوده، امیرالمؤمنین به یک هم چنین کیفیتی
بوده این که نقل می کنند به خاطر حضرت زهرا

نکرده، یک هم‌چنین مسئله‌ای را مرحوم آقارد کردند
و این را منتفی می‌دانستند.

تلمیذ: من شنیدم حالا نمی‌دانم درست است یا
نه! وقتی که حضرت علی خواب بودند کنیز سر
حضرت علی را بلند می‌کنند و روی زانویشان
می‌گذارند و حضرت زهرا این صحنه را می‌بینند
خیلی ناراحت می‌شوند، می‌خواستم بینم این
صحت دارد و می‌گویند که ... چرا ترک کردی و
دور او می‌چرخند نمی‌دانم این صحیح است

استاد: البته یک هم‌چنین مطلبی در روایت هست
آن چه را که من از خود مرحوم آقاشنیدم این روایت
را رد کردند، در وقتی که داشتند با مرحوم پدر بزرگ
ما یعنی پدر والده داشتند در مورد این روایت
صحبت می‌کردند مرحوم آقا این روایت را رد کردند
و عبارت ایشان به اصطلاح این بود که غیر المرأی
کفر غیرت زن در این موارد کفر است و حضرت
زهرا نمی‌آید برخلاف شرع و برخلاف دستوری که
پدرش داده بیاید این مسئله را انجام بدهد، ممکن
است ممکن است حضرت زهرا در آن موقع اگر این

روایت درست باشد اگر درست باشد ممکن است در آنموقع فرض کنید که یک بی توجهی به نظر حضرت رسیده بی توجهی رسیده و آن هم حتی امیرالمؤمنین بعد آمد گفت که من اصلا متوجه نشدم که شما در منزل آمدی حضرت برگشته بود، این سوء به اصطلاح توجه و عدم چیز باعث شده که حضرت زهرا نسبت به این قضیه به اصطلاح اگر این مسئله درست باشد نسبت به این قضیه واکنش نشان داده باشند که این مسئله برطرف شده.

اما امیرالمؤمنین علیه السلام حتی در آن وقتی که در منزل بودند فقط با حضرت زهرا سلام الله علیها بودند نه با کس دیگر، ولی داریم در بعضی از غزوات در بعضی از جنگها یا در بعضی از مواردی که امیرالمؤمنین رفتند، داریم که مثلا کنیزی که در آنجا در سال آخر حجت الوداع، آنجا این قضیه اتفاق افتاده، در یمامه یک کنیزی را حضرت این کنیز را برای خود انتخاب کرد، البته مسائلی که آنها انجام می دادند این مسائل جنبه بشری نداشته و یک ارتباطات و مسائل دیگری در اینجا بوده، من نمی خواهم کار امیرالمؤمنین توجیه کنم اصلا به طور

کلی این را یک سالک می فهمد، وقتی که چطور یک شخص در آن حال سلوکی قرار می گیرد اصلا نسبت به این مسائل توجه ندارد، مثلا رسول خدا وقتی که در جنگ آن با یهود در جنگ خیبر رفتند آن رئیس قبیله یهود که اخطب بود گفت یحیی اخطب بود دختر او صفیه را به عقد خود درآوردند ازدواج خود درآوردند، بعد از آن که بر خیبر غلبه پیدا کردند خب این مسئله اصلا مسئله غریزه در کار نبوده اصلا در آن زمان زن پیغمبر شدن یک شرافتی بود، مثلا زن پیغمبر است همان طور که می گفتند ابی بکر با آن ثروتی که داشته می آید دختر خودش را به عقد پیغمبر درمی آورد، دختری که دوازده سیزده ساله است چطور زن یک مردی که پیغمبر در آن زمان پنجاه و خوردهای سالشان بود، وقتی که آمدند مدینه و اینها پنجاه و خوردهای سالشان بود، چطور فرض کنید که این را به عنوان افتخار، تازه همه جا می گفت من پدرزن پیغمبر هستم، الان سنی ها افتخار می کنند می گویند ابوبکر اب الزوج النبی پدرزن پیغمبر است درست شد، آن زمان یک افتخار بود، یعنی حتی اگر

پیغمبر هم نمی‌خواست حتی اگر پیغمبر هم
نمی‌خواست به خاطر مسائل اجتماعی به این تن در
می‌داد که حالا یک قبیله ای است قبیله مهمی است
این فلان این پدرش کشته شده و این دختر به عنوان
ترحم و به عنوان الفت بین مسلمین و بین یهود این
را در می‌آورند و ما نظایر این را سراغ داریم، مثلا
فرض کنید که در زمان شاه عباس شاه عباس صفوی
وقتی که می‌خواست ازدواج کند دو قبیله مهم شیعه
در ایران بود یکی قبیله قزلباش، یکی قبیله ظاهرا
قراقلو بود یکی قزلباش و یکی و این دو قبیله دو
قبیله مهم شیعه بودند که در مقابل اهل تسنن
می‌ایستادند، گفتند خب چه کار کنند شاه عباس از
کدام زن بگیرد اگر از این قبیله زن بگیرد خب آن به
او برمی‌خورد، از آن بگیرد این می‌گوید چرا؟
آمدند تصویب کردند که یکدفعه دو تا دختر از دو
قبیله ایشان بگیرد و یکی از این قبیله انتخاب کردند
یکی هم از آن قبیله، بعد گفتند که حالا اگر یکی را
عقدش را زودتر بخوانند آن به دیگری افتخار می‌کند
می‌گویند من اول زن شاه عباس شدم، آمدند دو نفر
عاقده نشستند این حالا در این جا نشسته در یک

لحظه هر دو گفتند آنکحت، که در یک لحظه دو تا دختر دو قبیله قزلباش و قبیله قراقزلو اینها به عقد شاه عباس دربیاید التفات کردید، یعنی این مسئله خوب جهات اجتماعی گاهی اوقات داشته یعنی یک شاه مجبور است برای ازدواج خودش یک مرتبه دو تا بگیرد چون قبایل در این جا در تعارض و اینها واقع می‌شوند. در زمان رسول خدا هم همین طور بوده ولی در بعضی از سرایا که امیرالمؤمنین رفتند در آنجا داریم که در آنجا کنیزی بود که حضرت برای خودشان می‌گرفتند که موجب اعتراض یک عده شدند و آنها این مسائل را حمل بر مسائل غریزی و اینها می‌کردند و آمدند پیش پیغمبر یا رسول الله ما رفتیم جنگ کردیم علی برداشته این چیز را برای خودش، که حضرت ناراحت شدند خیلی عصبانی که شما خیال می‌کنید علی از طرف خودش کار انجام می‌دهد، یعنی ائمه ما و بزرگان با این مشکل همیشه مواجه بودند با مسائلی که اجتماع و فهم عرفی از درک آنها عاجز بودند و اینها هم چاره ای نداشتند، خوب بیایند چه بگویند فرض کنید که آقا این حرفها

چیست، دیگر رفته زن گرفته دیگر این که مسائل و
خب در این صورت اینها می‌توانند بگویند که اصلاً
دندان روی جگر می‌گذاشتند برای این مسئله، یعنی
این قضیه عادی نبود و نظایرش خب در زمان سابق
هم ما دیده بودیم که یک هم‌چنین مسائلی بوده و
بسیاری روی مطالب همان‌طور که عرض کردم
مسائل الهی در کار بوده و آن باعث شده نه مسائل
غریزی.

تلمیذ: می‌خواستم بینم این مسئله حساسیت
در حضرت زهرا هم بوده که می‌خواست قلب علی
فقط مال او باشد

استاد: نه یک هم‌چنین مسئله‌ای را مرحوم آقارد
می‌کردند نبوده!

مطلبی را که در این جا نوشتند و این هم به
اصطلاح سوال بسیار خوبی است در این جا نوشته
شده است که اگر فرض کنید که یک سالکی در
زندگی عادی خودش به سر می‌برد و بعد به خاطر
یک مسئله‌ای و مشکلی اقدام بر ازدواج می‌کند و این
ازدواج هم به نظر خودش ضروری است یا لازم
است علی‌کل حال و قطعاً این قضیه در زندگی و

عائله خودش اثر می‌گذارد موجب سستی می‌شود
موجب کسالت می‌شود موجب سردی و اینها
می‌شود، آیا باید همان توجه به خدا و آنها را در پیش
بگیرد و به این مسئله توجه نکند یا این که نه برود
نسبت به این قضیه اقدام کند.

استاد: ببینید افراد در برابر این مسئله متفاوت
هستند و همه یک جور نیستند، یکی ممکن است
بیاید و بگوید که من نسبت به این قضیه صبر می‌کنم
و اقدام بر ازدواج نمی‌کنم و می‌تواند خودش را به
یک هم‌چنین وضعی نگه دارد خب خب این در این
صورت چه بهتر که این کار را انجام بدهد و اثری هم
نسبت به خانواده او پیدا نشود، یک وقتی هم این
قضیه به عنوان یک معطله برای او در می‌آید منظور
بنده این بود، یعنی یک بیماری، یعنی یک بیماری که
فرض کنید که روی کارش اثر می‌گذارد در فکرش
اثر می‌گذارد، نماز می‌خواند در نماز فرض کنید که
می‌آید بخواهد ذکر بگوید این قضیه در ذکر می‌آید
و این به طور کلی باعث یک نوع اشتغال فکری
می‌شود که دائما اعصاب این را مورد تهاجم قرار

می‌دهد، اینجا مورد نظر بنده است در این گونه مسائل خب در اینجا ما نمی‌توانیم منع کنیم و بگوییم که حتما دندان روی جگر بگذار و خودت را به عنوان یک دارو، به عنوان یک دارو خودت را محروم کن و به هر جا می‌خواهی بررسی بررسی، نه! من نمی‌توانم، یعنی با توجه به اختیارات و با توجه به اجازه‌ای که شرع داده است من برخلاف شرع نمی‌توانم بپایم منع کنم، در این صورت در صورتی که یک ابتلا چون در بعضی از اوقات همان طوری که گفتیم مسئله به عنوان یک مسئله مجازی است، یعنی به واسطه ارتباطات، به واسطه حرفها، تحریک‌های مصنوعی و تحریک‌های مجازی و به واسطه بعضی از ارتباطات ممکن است یک هم‌چنین مسئله‌ای برای انسان پیدا بشود، خب این دوا دارد دوایش این است که انسان از مشاهده بعضی از صور خودداری می‌کند، مطالعه نمی‌کند خواندن رمانها داستانش، تمام اینها در روحيات انسان اثر سوء دارد، یا مشاهده بعضی از صور و اینها، این خواستها و طلب‌های مجازی را در انسان به وجود می‌آورد که اصل این قضیه غلط است و اصل این قضیه اصلا خلاف

سلوک است، چه برسد به این که تبعاتش موجب این قضیه بشود، ولی یک وقتی نه! به طور کلی یک فرد غریزتاً این طور است، چنان چه نتواند به وسیله‌ای این راه اعتدال را در پیش بگیرد در این صورت او را هم نمی‌توان منع کرد، منتهی راهش این نیست که جار و جنجال خب چرا انجام ندهد، چرا اگر می‌شود به یک نحوی که خب مثلاً عیال او مطلع نیست مثلاً مطلع نشود، زندگی او سرد نشود همان علاقه همان ارتباط باشد چرا این کار را منع نسبت به این نمی‌توان کرد، این در این به اصطلاح مورد اما اگر بتواند به نحوی همان طوری که عرض کردم این مسئله را در خودش تعدیل کند و تقلیل کند که مشکلی پیش نیاید طبعاً رجحان با آن طرف مطلب است.

تلمیذ: ببخشید یک سوال اینجا می‌ماند که ما زنها

وظایفمان چیست در قبال جامعه ما مثلاً ...

استاد: خب سوال شد دیگر این سوال شد عرض

کردم، دیگر ببینید زن در قبال زن در قبال خدا فقط

باید پاسخگو باشد، همان طوری که مرد در قبال خدا

پاسخگو است، زن هم باید در قبال خدا پاسخگو باشد، زن هم باید احساس بکند زن باید این مسئله را احساس کند، که آیا واقعا شوهر او احتیاج به زن دارد یا ندارد، اگر احتیاج به زن دارد چرا خودش اقدام نکند در سابق بعضی از زنها خودشان می رفتند برای شوهرشان دختر می آورند زن برمی داشتند می آوردند، چون می دیدند شوهر نیاز دارد بدون این که اصلا از محبت کم شود و بدون این که اصلا از محبت شوهر به آنها کم شود، یعنی این مطلب را به عنوان یک مسئله عادی یک مسئله عادی، چطور که حالا غذا درست می کند چطور امکانات را فراهم می کند این هم همین طور به این نحو انجام می دادند، همیشه زن باید خود را در ارتباط با خدا در زندگی درگیر کند، یعنی بداند که این شب و روز بالاخره می گذرد این ماه می رود و ماه دیگر می آید، این زندگی بالاخره یک روزی به پایان می رسد آن وقت اگر چنان چه می توانست در این راستا در همان مسیری که پیغمبر دستور داده و شرع دستور داده و در آن مسیر حرکت بکند و نکند روز قیامت باید جواب بدهد، یعنی این مسئله است این مسئله ارتباط

بین خود و بین خدا در محیط ... اوست، اما این که اجتماع اجتماع کیست اجتماع چه اجتماعی است، واقعا این اجتماعی که ما داریم اجتماع اسلامی است، در همین شهر در این شهر در جاهای دیگر در تهران در جاهای دیگر خب دیگر مسائل دیگر اظہر من الشمس است و همه اینها اطلاع دارند دیگر همه کار کردن جایز است، ولی همین که اسم ازدواج موقت می آید هزار تا لعن و نفرین و این حرفها نسبت به صاحبش نثار می شود، حالا همین شخص اگر برود زنا بکند زنش هیچی نمی گوید زنا بکند، همین شخص ها بلند شود برود زنا کند خب این که دیگر بدتر است، خب ازدواج موقت همین است دیگر فرقی نکرد منتهی این شرعی بود تازه برایش ثواب هم می نویسند، این حرام است به جهنم هم می برند او را ولی اگر زنا بکند زن اجازه می دهد ولی اگر بگویند که رفته زن دیگر گرفته که خب به نحو شرعی و موقت این در این صورت خب با اعتراض و اینها مواجه می شود، اینها مسائلی است که خب انسان باید دیگر آنها را ارزیابی کند.

این مطالبی که خدمت‌تان عرض شد فقط برای
رفعه شبهه‌ای که در این زمان‌های اخیر خیلی من
مورد سوال این قضیه قرار می‌گرفتم و به نظر
می‌رسید که نظر من نسبت به ازدواج مجدد یا موقت
نظر منفی است و من فقط خواستم که این شبهه را
برطرف کنم و صریحا نظر خود را از نقطه نظر شرعی
و از نقطه نظر سلوکی بیان کنم، اما این که حالا رفقا
و دوستان چه تصمیمی می‌گیرند هیچ ارتباطی به
شخص بنده ندارد، حتی در بسیاری از موارد من
خودم نهی می‌کنم، یعنی خود شخص بنده آن
شخص را نهی می‌کنم و می‌گوییم که شما برای چه
این کار را انجام می‌دهید و چه نیازی دارید و خب
افرادی هستند مراجعه می‌کنند در ارتباط هستیم چه
زن چه مرد، خب طبعا انسان خودش را از مسائل
تکوینی نمی‌تواند دور نگه دارد بالاخره واقعیات
واقعیات است، خیلی صریحا من خدمت شما عرض
کنم بسیاری از مخدرات اینها وقتی که به من مراجعه
می‌کنند تقاضای شوهر دارند، واقعا می‌گویند ما
شوهر می‌خواهیم و همین طور بعضی از مردها اینها
مشکلاتی را مطرح می‌کنند که خب من می‌مانم خب

چه بگویم، وقتی شخص می‌گوید من مشکل دارم آیا من می‌توانم به او بگویم که نه اقدام نکن خب این شارع یک هم‌چنین حقی به من نداده، خدا و پیغمبر این حق را به من نداده، بنده نمی‌توانم که بر خلاف مسیر شرع بیایم این مطلب را بیان بکنم درست شد، از یک طرف هم بالاخره مطلب مشکل است و آسان نیست و هر قضیه‌ای که اتفاق بیافتد بالاخره یک طرف قضیه ممکن است برای او ناراحتی پیدا بشود تا حتی الامکان آن چه را که به نظر می‌رسد به یک نحوی است که از این ناملایمات کم بشود و از تنش‌ها کاسته بشود و به صورت معقول و به صورت منطقی مسئله دربیاید، این آن چه است که به نظر بنده می‌رسد.

اما خود شخص بنده نه پیشنهادی نسبت به این قضیه دارم به افراد به رفقا اقدام بکنند اقدام نکنند، این دیگر مسئله مربوط به خودشان و ارتباطات خودشان با زن‌های خودشان است و با وضعیت خودشان و با عائله خودشان است این قضیه قضایای شخصی است ارتباطی به شخص بنده ندارد، آن چه

را که فقط در این مجلس من خواستم به عرض رفقا و دوستان به نحو صریح برسانم این است که چنان چه این مسائل بخواهد در تحت مسائل غریزی واقع بشود و فقط استفاده شهوانی و تنوع بخواهد از این مسئله بشود این قطعا با سلوک منافات دارد و منهی است، اما اگر بخواهد این مسئله به نحو عقلایی و منطقی و خدایی بخواهد در این جا مطرح بشود آن دیگر خود شخص می داند که آن تا چه حد می تواند از عهده این کار بر بیاید.

الهم صلی علی محمد و آل محمد